

angaar andre offentlige Effekter end kongelige Obligationer — til „den Autoritet, under hvilken Bøgerne over samme holdes“. Anmeldelsen bevirker, at der ikke kan ske Udbetaling af Renter, Notering, Ombytning eller Indfrielse af Obligationen; men denne Virkning ophører, hvis Anmelderen ikke inden 4 Uger efter at være opfordret dertil af Erhververen nedlægger Fogedforbud mod Dispositioner over Obligationen og derefter forfølger dette og anlægger Sag til Obligationens Tilbagegivelse.

Noteringen giver altsaa paa den ene Side — men først efter Fristens Udløb — Erhververen Sikkerhed mod Vindikation af Obligationen, selv om den f. Eks. er solgt til ham med falsk Transport efter at være stjaalet fra en tidligere Ejer, og Notering paa Navn sikrer paa den anden Side Ejeren mod at miste sin Ret ved, at Obligationen kommer bort, naar han blot hver Termin ser efter, om den stadig er i hans Besiddelse, og gør Anmeldelse, hvis den er borte. Iøvrigt foretages der af Noteringsstedet en vis Undersøgelse af Legitimationen, naar et paa Navn noteret Papir forlanges noteret paa nyt Navn eller paa Ihændeleveren. Reglerne søger saaledes at forene Hensynet til Sikkerheden i Omsætningen og til Bevaring af Ejendomsretten.

Bestemmelserne i Forordningen, om hvis Omraade der iøvrigt kan rejses Tvivl, kan — navnlig paa Grund af den lange Frist — næppe siges at være fyldestgørende i Nutiden. Naar en Ejer, der har mistet en paa hans Navn noteret Obligation, opdager det i Tide og vindicerer den, kan den godtroende Erhverver kræve Erstatning hos den, af hvem han har købt Obligationen. Det vil i Almindelighed være en Bank eller Vekslerer, der er udsat for at lide Tabet i saadanne Tilfælde. Med tidligere Tidens forholdsvis meget ringe Omsætning, der gav Mulighed for en nærmere Undersøgelse af de enkelte Papirer, var denne Risiko ikke saa stor. I den sidste Menneskealder er Omsætningen af Obligationer imidlertid steget enormt, og dette har nødvendiggjort en saa hurtig Ekspedition af de enkelte Papirer,

at det er umuligt for Banker og Vekslerere at foretage nogen Undersøgelse af Ægt-heden af de ofte meget talrige Navnepaa-tegninger. Der er vel hidtil kun forekommet ret faa Tilfælde, hvor en Vindikation er blevet gennemført, og det har kun drejet sig om mindre Beløb; men Risikoen er i Virkeligheden uoverskuelig. Tabet kan iøvrigt ogsaa ramme den private Køber af en Obligation, idet det ikke altid vil kunne bevises, hvem han har købt Papiret af.

Denne Risiko vilde nu forsvinde, hvis man — samtidig med at gennemføre de i § 14 foreslaaede Regler om Fortabelse af Rettigheder over et Gældsbrev ved dets Overdragelse til en godtroende Erhverver — ophævede Bestemmelserne i Fr. 1844, der iøvrigt ogsaa omfatter andre Erhververe end Erhververe ifølge Overdragelse. Ved i saa vidt Omfang at lade Hensynet til Omsætningens Sikkerhed og Lethed være afgørende vilde man imidlertid efter Kommissionens Mening ikke i tilstrækkelig Grad tage Obligationsejernes Interesse i at sikre deres Ejendomsret i Betragtning. Naar Købere af Ihændeleverobligationer lader dem notere paa Navn, er det sikkert i mange Tilfælde mere for at opnaa den Beskyttelse af Ejendomsretten mod andres Dispositioner over Papirerne, som Noteringsreglerne giver, end med Henblik paa at sikre sig mod Vindikation fra en tidligere Ejers Side eller at muliggøre en eventuel senere Mortifikation, jfr. Forordning af 7. Februar 1823 § 2. Denne Beskyttelse er vel ikke fuldt saa paakrævet nu til Dags som tidligere, idet Ejerne nu har Mulighed for at sikre sig paa anden Maade, f. Eks. ved Opbevaring i Bankbox eller aabent Depot eller ved Indskrivning. Men mange Obligationsejere foretrækker at beholde Papirerne i deres Besiddelse, og Notering paa Navn — der iøvrigt kræves ved Indskrivning af Kreditforeningsobligationer og lign. — anvendes vedblivende i stort Omfang, uden at Indskrivning finder Sted. Derfor bør man formentlig ikke helt fratage Ejeren den Beskyttelse, en Notering kan give, i Tilfælde, hvor han ikke kan benytte eller ikke